

Arrest

nr. 216 125 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DEMIR
Hoge Aardstraat 22/1
2610 WILRIJK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DEMIR verschijnt voor verzoekers en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens de verklaringen van verzoeker is hij in februari 2010 aangekomen in België.

Op 8 december 2011 wordt ten aanzien van verzoeker de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 januari 2012 dient verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormelde aanvraag wordt op 7 maart 2012 onontvankelijk verklaard en er wordt een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten.

Op 13 april 2012 dient verzoeker een tweede verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dewelke op 26 juli 2012 onontvankelijk wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 augustus 2012 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn partner V.C.A. Op 28 januari 2013 wordt deze aanvraag geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 10 juni 2013 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing vervolgens bij arrest met nummer 104 681 waarna op 6 november 2013 opnieuw een weigeringsbeslissing wordt genomen. Het ingediende beroep tegen deze beslissing wordt bij arrest met nummer 118 441 verworpen door de Raad op 6 februari 2014.

Op 10 april 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner V.C.A. Aangezien er niet tijdig een beslissing wordt genomen inzake deze aanvraag wordt verzoeker op 13 januari 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 30 april 2014 kent de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevrouw V.C.A. echter een einde.

Op 3 september 2014 treden verzoekers in Turkije in het huwelijk. Op 28 april 2015 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot. Aangezien de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevrouw V.C.A., in functie waarvan hij zijn verblijfsaanvraag had ingediend, reeds beëindigd was, wordt op 6 oktober 2015 een beslissing genomen tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Op 18 mei 2016 verwerpt de Raad het beroep bij arrest met nummer 167 754. Gelet op de beëindiging van het recht op verblijf van verzoeker, wordt de visumaanvraag van zijn echtgenote geweigerd op 15 oktober 2015.

Op 14 juli 2016 dient verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag wordt op 27 oktober 2016 onontvankelijk verklaard.

Op 8 december 2016 wordt een aanvraag ingediend tot afgifte van een verblijfskaart met toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, in functie van de Nederlandse broer van verzoeker, dewelke op 7 juni 2017 wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 mei 2017 krijgen verzoekers hun eerste gemeenschappelijk kind, Y.E.

Op 10 juli 2017 wordt een tweede aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart met toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet ingediend, in functie van de Nederlandse broer van verzoeker. Gelet op het onvolledig dossier wordt de aanvraag geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekster en haar minderjarige dochter geweigerd. In hoofde van verzoeker wordt deze aanvraag eveneens geweigerd, op 8 januari 2018. Bij arrest nummer 204 578 wordt op 29 mei 2018 het beroep tot nietigverklaring verworpen door de Raad.

Op 30 oktober 2017 dienen verzoekster en haar minderjarig kind een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart met toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, in functie van de Nederlandse broer van verzoeker. Op 30 januari 2018 neemt de gemeente een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden.

Op 1 maart 2018 wordt opnieuw een aanvraag ingediend tot afgifte van een verblijfskaart in toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, in functie van de Nederlandse broer van verzoeker.

Op 30 augustus 2018 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker, ter kennis gebracht op 6 september 2018. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.03.2018 werd ingediend door:

Naam: Y.

Voornaam: R.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: Diyarbakir

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) SCHOTEN

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 01.03.2018 voor de derde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn broer Y. M. Z., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 23.04.2015, 24.08.2015, 28.08.2015, 09.11.2015, 15.11.2016, 07.07.2017, 23.01.2018 en 26.02.2018: echter, deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene en zijn gezin in België, en hebben dan ook betrekking op de situatie in ons land.

- werkgeversverklaring dd. 16.11.2016 op naam van de referentiepersoon met bijbehorende jaaropgaaf 2017 en loonfiches voor de maanden september 2017, november 2017 - februari 2018 en april 2018

- verklaring lidmaatschap dd. 31.05.2018 De Voorzorg op naam van de referentiepersoon; verklaring lidmaatschap dd. 31.05.2018 Christelijke Mutualiteit op naam van betrokkene en zijn gezinsleden

Er dient opgemerkt te worden dat deze documenten reeds werden voorgelegd in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging of loutere actualisaties zijn van reeds eerder voorgelegde stukken.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat hij op 08.12.2016 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de huurovereenkomst voor het huidige adres van betrokkene en de referentiepersoon werd afgesloten door betrokkene.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine vóór zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel en/of valt van de Belgische staat.

Integendeel, betrokkene was de afgelopen jaren, sedert november 2012 tot op heden, tewerkgesteld, en beschikte) bijgevolg zelf over een inkomen. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt, waardoor deze tewerkstelling onmogelijk legaal kan zijn. Het gegeven dat betrokkene sedert december 2016 tot op heden op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkene zijn aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Op 30 augustus 2018 wordt eveneens een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster, ter kennis gebracht op 11 september 2018. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.03.2018 werd ingediend door:

Naam: Y.

Voornaam: S.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...) 1982

Geboorteplaats: Maden

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) SCHOTEN

en minderjarige dochter:

Y., E. (RR (0) ...) geboren op (...)2017 te Antwerpen om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 01.03.2018 voor de derde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde haar schoonbroer Y. M. Z. van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan de echtgenoot van betrokkene dd. 23.04.2015, 24.08.2015, 28.08.2015, 09.11.2015, 15.11.2016, 07.07.2017, 23.01.2018 en 26.02.2018: echter, deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene en haar gezin in België, en hebben dan ook betrekking op de situatie in ons land.

- werkgeversverklaring dd. 16.11.2016 op naam van de referentiepersoon met bijbehorende jaaropgaaf 2017 en loonfiches voor de maanden september 2017, november 2017 - februari 2018 en april 2018

- verklaring lidmaatschap dd. 31.05.2018 De Voorzorg op naam van de referentiepersoon; verklaring lidmaatschap dd. 31.05.2018 Christelijke Mutualiteit op naam van betrokkene en haar gezinsleden
Er dient opgemerkt te worden dat deze documenten reeds werden voorgelegd in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging of loutere actualisaties zijn van reeds eerder voorgelegde stukken.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat zij op 08.12.2016 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de huurovereenkomst voor het huidige adres van betrokkene en de referentiepersoon werd afgesloten door de echtgenoot van betrokkene.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine vóór zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat de echtgenoot van betrokkene de afgelopen jaren, sedert november 2012 tot op heden, tewerkgesteld was, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt(e). Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat de echtgenoot van betrokkene over een arbeidskaart beschikt, waardoor deze tewerkstelling onmogelijk legaal kan zijn.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2016 tot op heden op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen haar aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige dochter. De gezinshereniging van Y. E. overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan immers geen toepassing vinden gezien de moeder en wettelijke vertegenwoordiger van het kind geen verblijfsrecht heeft bekomen. Ook de aanvraag gezinshereniging van de vader van Y. E. werd negatief afgesloten. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoonbroer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, en dit in het gezelschap van haar echtgenoot en dochter. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en “van art. 47/1 Vw. in samenhang met een schending van de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie inzake het “ten laste zijn”.”

Ter adstruering van het eerste middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 62 vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen/ Schending van het materieel motiveringsbeginsel, en schending van art. 47/1 Vw. in samenhang met een schending van de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie inzake het “ten laste zijn”.

1. Schending motiveringsplicht

Het artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Het artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d.10.08.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Verweerder miskent hierbij duidelijk de bewijskracht van de door verzoekers voorgelegde documenten. Verzoekers legden reeds in eerdere aanvragen Turkse attesten neer waaruit duidelijk bleek dat eerste verzoeker en de referentiepersoon in jaren 1998-2003 beiden op hetzelfde adres te Diyarbakir woonachtig waren.

Daarnaast legde eerste verzoeker in eerdere aanvragen verklaringen op eer vanwege derden waaruit blijkt eerste verzoeker in de periode 2008-2010 woonachtig was bij de referentiepersoon in Nederland

Tot slot vestigde de referentiepersoon zich sinds 24 november 2016 in België. Op 8.12.2016 werd verzoeker in België gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Eerste verzoeker en de referentiepersoon leefden dus samen voorafgaand aan de aanvragen tot gezinshereniging.

Eerste verzoeker maakte dus deel uit van het gezin van de referentiepersoon, zowel in het land van herkomst, als bij hun gezamenlijk verblijf in Nederland en in België dat voorafging aan de aanvraag gezinshereniging.

2. Schending van art. 47/1 Vw. in samenhang met een schending van de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie inzake het "ten laste zijn" en van de definitie van 'ten laste zijn'.

“...”

Dat bovenstaande interpretatie en zienswijze van het begrip 'ten laste zijn' en 'land van herkomst' dient toegepast op de situatie van verzoekers en in casu verzoekers voor de derde maal een aanvraag indienden zodat zij reeds 18 maanden deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon in België en dus de afhankelijkheidsrelatie voldoende werd bewezen louter door dit feit van samenwoont voorafgaand aan de aanvragen van gezinshereniging.

Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker reeds 9 jaar in de EU verblijft.

Vereisen dat zij nog andere bewijzen moeten voorleggen over hun behoeftigheid is disproportioneel en kennelijk onredelijk.

Het is immers zeer moeilijk een negatief feit aan te tonen. (Arrest RVV nr. 145 103 dd./8.05.2015) Desondanks hebben verzoekers alle bewijzen van onvermogen en het ten laste zijn voorgelegd.

Het is zeer moeilijk om het negatieve bewijs te leveren van het feit dat verzoeker in Turkije niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten.

Dergelijk bewijs moet als bijkomend worden beschouwd volgens het arrest REYES van het Hof van Justitie. In de praktijk kan deze moeilijk worden geleverd en kan het verzoekers uiterst moeilijk maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hen dwingt om gecompliceerde stappen te ondernemen.

De wetgeving voorziet verder geen minimale duur waarin de Belg of Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van DVZ dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie.

Daar verzoekers jaren hebben samengewoond met de referentiepersoon, dienen zij als ten laste te worden beschouwd. Bovendien hebben zij met bewijzen op afdoende wijze aangetoond dat er een bestaan is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewone affectie banden.

De wet stelt bovendien niet dat de afhankelijkheid reeds moet bestaan in het land van herkomst. De interpretatie van het begrip 'ten laste' zoals geschreven door het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes zijn niet bindend in de Belgische rechtsorde, daar in België het precedentenrecht niet geldt. De RVV mag een eigen interpretatie geven aan het begrip 'ten laste' als dit in het voordeel van de rechtszoekende is. als de wet het begrip 'ten laste' niet duidelijk omschrijft en niet expliciet vereist dat de afhankelijkheidsrelatie reeds moest bestaan in het land van herkomst, zal een legalistische interpretatie ertoe leiden dat de rechtszoekenden, in casu verzoekers, worden beschermd. Indien de wet een leemte vertoont kan het niet tot gevolg hebben dat de rechtszoekenden worden benadeeld.

Het middel is derhalve ernstig.”

2.2 In een tweede middel voeren verzoekers vervolgens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekers betogen als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ART.8 EVRM:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekers de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekers vormt een inmenging in hun privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van de referentiepersoon en onevenredige schade zou toebrengen aan hun gezinsleven.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: “Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.”

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet beschouwt als “andere familieleden van een burger van de Unie”: “de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst “ten laste” te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden” dienen te worden gestaafd, door aan te tonen er sprake is van een “financiële afhankelijkheid” (“ten laste”), “ernstige gezondheidsredenen” of dat de betrokkene behoort tot het “huishouden” van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, met name dat het familielid ten laste is van referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, waarbij bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen familieleden – die niet vallen onder de in artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalde familieleden – en de burger van de Unie worden vereist. Aldus kan worden gesteld dat de toets van

artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Aangezien de bijkomende elementen van afhankelijkheid afdoende zijn bewezen, ontstaat er een recht op gezinsleven met de referentiepersoon. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. In casu is dit gebeurd zodat hiermee rekening moet worden gehouden.

Verzoekers wijzen dus op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van hun privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders.

Aangezien uit het administratief dossier onomstotelijk blijkt dat er afdoende bewijzen van bijkomende elementen van afhankelijkheidsrelatie zijn, meer bepaald dat eerste verzoeker sedert 1998 'ten laste' is van de referentiepersoon en tweede verzoekster sedert december 2016, schendt de bestreden beslissing zowel art. 47/1, 2° VW als artikel 8 EVRM.

Verwerende partij diende na te gaan of de bestreden beslissing over het verblijfsrecht het recht op gezinsleven (art. 8 EVRM) al dan niet schendt. Verwerende partij moest een belangenafweging (fair-balance toets) maken. Dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming
- De omvang van de banden in de staat,
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet,
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familie lid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van art. 8 EVRM.

In casu is de fair balance- toets niet gebeurd.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

2.3 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder:

“In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van het materieel motiveringsbeginsel, van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet in samenhang met een schending van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake het “ten laste zijn”. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, laat verwerende partij gelden dat de determinerende motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in de bestreden beslissingen kunnen worden gelezen. Zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissingen werden op afdoende manier geduid, zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikken. In de motieven van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikelen 47/1, 2° en 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk werd geoordeeld dat uit het geheel van gegevens niet blijkt dat verzoekers reeds in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon en ten laste waren van de referentiepersoon. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan en kan naar het oordeel van verweerder een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet worden weerhouden. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op

deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De materiële motiveringsplicht wordt besproken in het licht van artikel 47/1, waarvan eveneens de schending wordt ingeroepen, en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 47/1, 2° luidt als volgt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : (...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;" Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt: "§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel." Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt: "Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf." De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C- 83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C- 83/11) als volgt: "32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste" in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven" door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. 33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is." Om te voldoen aan artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dienden verzoekers dus het bewijs te leveren dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon, dan wel reeds van in het land van herkomst ten laste van de referentiepersoon waren. De verzoekende partij blijft in gebreke dit bewijs te leveren aan de hand van de door haar voorgelegde stavingstukken. Verzoekers betwisten de motivering en de conclusies in de bestreden beslissing. Verzoekende partij stelt "Verzoekers legden reeds in eerdere aanvragen Turkse attesten neer waaruit duidelijk bleek dat eerste verzoeker en de referentiepersoon in jaren 1998-2003 beiden op hetzelfde adres te Diyarbakir woonachtig waren. Daarnaast legde eerste verzoeker in eerdere aanvragen verklaringen op eer vanwege derden waaruit blijkt eerste verzoeker in de periode 2008-2010 woonachtig was bij de referentiepersoon in Nederland. Tot slot vestigde de referentiepersoon zich sinds 24 november 2016 in België. Op 8.12.2016 werd

verzoeker gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Eerste verzoeker en de referentiepersoon leefden dus samen voorafgaand aan de aanvragen gezinshereniging. Eerste verzoeker maakte dus deel uit van het gezin van de referentiepersoon, zowel in het land van herkomst, als bij hun gezamenlijk verblijf in Nederland en in België dat voorafging aan de aanvraag gezinshereniging.” Wat betreft de stukken die werden voorgelegd bij de eerdere aanvragen wenst verweerder te benadrukken dat hieromtrent in de beslissing dd. 11 januari 2018 in hoofde van eerste verzoeker, reeds omstandig gemotiveerd werd om welke redenen deze stukken geen bewijs leverden voor het ‘deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon’ of ‘ten laste zijn van de referentiepersoon’. Daarnaast werd het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 11 januari 2018 verworpen door de Raad. De Raad stelde in het arrest nr. 204.578 dd. 29 mei 2018 het volgende vast: “De Raad kan echter enkel – samen met de gemachtigde van de staatssecretaris – vaststellen dat de verzoekende partij geen stukken heeft voorgelegd inzake het ‘ten laste zijn’. Zij gaat er ook aan voorbij dat het ‘ten laste zijn’ dient te zijn aangetoond in de periode voorafgaand aan het vertrek uit het herkomstland. Er ligt niet het minste begin van bewijs voor dat de verzoekende partij in de periode voorafgaand aan oktober 2009, wanneer zij aangeeft te zijn vertrokken uit haar herkomstland Turkije, aldaar dan was aangewezen op (financiële) steun van haar broer met de Nederlandse nationaliteit om in haar basisbehoeften te voorzien. Zij weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing verder ook niet dat de loutere voorlegging van verklaringen op eer van derden dat zij bij de broer in Nederland heeft verbleven niet kan volstaan. Er blijkt al zeker niet dat deze verklaringen dan een voldoende bewijs kunnen vormen van het gegeven dat de verzoekende partij dan was aangewezen op de ondersteuning van haar broer om in haar levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij verklaarde aanvankelijk aan de politie ook dat zij louter op bezoek was bij haar broer in Nederland, hetgeen niet wijst op een afhankelijkheidsrelatie. Minstens blijkt niet dat deze voorgehouden afhankelijkheidsrelatie dan nog speelde voorafgaand aan de aanvraag, waar de verzoekende partij in de loop van 2011 – zonder haar broer – naar België verhuisde “omdat zijn Turkse vrienden hier een huis wilden huren in Antwerpen”. Dit wijst andermaal niet op een afhankelijkheidsrelatie van de Nederlandse broer. De verzoekende partij betwist ook het motief in de bestreden beslissing niet dat zij sedert november 2012 tot op heden nagenoeg ononderbroken was tewerkgesteld. Van financiële steun in 2015 werd verder in het kader van de aanvraag geen (begin van) bewijs voorgebracht. De verzoekende partij weerlegt met haar betoog evenmin het motief dat zij niet heeft aangetoond in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De Raad herhaalt dat de referentiepersoon zich pas sinds 2016 in België heeft gevestigd, terwijl de verzoekende partij al minstens sinds eind 2011 in België verblijft. In deze omstandigheden dient de gemachtigde van de staatssecretaris te worden bijgetreden in zijn standpunt dat niet valt in te zien op welke wijze het recht op vrij verkeer van de Nederlandse referentiepersoon in het gedrang dreigt te komen waar hij zich niet kan laten vervoegen door de verzoekende partij. Er blijkt niet dat de gezinshereniging zoals de verzoekende partij deze beoogt, ook zo door de wetgever werd beoogd. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Zij toont niet aan dat enig concreet en relevant element ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken of is onderzocht. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar bijzondere algemene betoog dat de verwerende partij de impact van de beslissing op haar leven verder diende te onderzoeken en in dit verband een verdere afweging diende te maken. Zij kon in de thans bestreden beslissing volstaan met een beoordeling of de verzoekende partij voldeed aan de voorwaarden voor een gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.” Verweerder is, gelet op bovenstaand arrest van de Raad, van oordeel dat verzoekers niet dienstig kunnen voorhouden dat zij wel reeds in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon of reeds in het land van herkomst of voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging ten laste waren van de referentiepersoon. Immers heeft verzoekende partij bij de nieuwe aanvraag geen nieuwe stukken of enig begin van bewijs neergelegd om bovenstaande vaststellingen van de Raad te weerleggen. Daarnaast blijkt niet dat verzoekers ondertussen zijn teruggekeerd naar Turkije zodat er geen nieuwe elementen of feiten ontstaan kunnen zijn betreffende het ‘deel uitmaken van het gezin’ of het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon. Waar verzoekers verder betogen dat zij “reeds 18 maanden deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon in België en dus de afhankelijkheidsrelatie voldoende werd bewezen louter door dit feit van samenwonen voorafgaand aan de aanvragen van gezinshereniging”, is verweerder van oordeel dat de verzoekende partij met haar betoog te motieven inzake ‘het deel uitmaken van het gezin’ en het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon niet weerlegt. Gelet op bovenstaande vaststellingen is verweerder van oordeel dat een schending van de motiveringsplicht en van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet in samenhang met een schending van de rechtspraak van

het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake het “ten laste zijn”, niet kan worden weerhouden. Het eerste middel is ongegrond. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden. Artikel 8 EVRM luidt als volgt: “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Verweerder benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. In casu werd de verblijfsaanvraag geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet is gebleken dat verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. Uit bovenstaande bespreking is gebleken dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om deze vaststellingen te weerleggen. De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon, dat deze de gebruikelijke banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt, kan verweerder het bestaan van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet vaststellen, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben. Er blijkt verder niet dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermenswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de bestreden beslissingen. Geheel ten overvloede wenst verweerder op te merken dat uit het verslag van samenwoning dd. 29 juli 2018 blijkt dat de referentiepersoon tijdens de verschillende controles niet werd aangetroffen op het vermeld adres van gezamenlijke vestiging. Uit dit onderzoek blijkt tevens dat er sterke vermoedens bestaan dat de referentiepersoon niet op het opgegeven adres woont. Dit versterkt bovenstaande vaststellingen dat verzoekers geen deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon zoals omschreven wordt in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en toont ook aan dat verzoekende partij geen gezinscel, die onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt, vormt met de referentiepersoon. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Het tweede middel is ongegrond.”

2.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geven de bestreden weigeringsbeslissingen duidelijk het determinerende motief aan met toepassing waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40bis, 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het vreemdelingenbesluit). Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name om welke redenen verzoeker dan wel verzoekster niet voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden weigeringsbeslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt ten aanzien van de weigeringsbeslissingen niet aangetoond.

Verzoekers voeren tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hierbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Voormelde schendingen worden onderzocht in het licht van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, waarnaar verzoekers eveneens verwijzen in de hoofding van hun middel, en artikel 47/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”.

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.
- Over deze "andere" familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: "(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)"

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie").

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

"De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan." (Arrest "Lebon" van 18 juni 1987).

"(...) onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld." (Arrest "Jia" van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van "andere" familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin."

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip "*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie*" in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen "*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*" vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; zie ook: HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2., eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3.2, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een "*fait accompli*"-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval "*het land van herkomst*" zou dienen gelijk te stellen met "*het gastland*".

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover

dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “*gastland*” en het “*land van herkomst*” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd.

Naar de mening van verzoekers wordt de bewijskracht van de door hen voorgelegde documenten duidelijk miskend. Verzoekers betogen vooreerst dat zij reeds in eerdere aanvragen Turkse attesten neerlegden waaruit duidelijk zou blijken dat verzoeker en de referentiepersoon in de periode 1998-2003 beiden op het zelfde adres te Diyarbakir woonachtig waren en daarnaast verklaringen op eer vanwege derden waaruit blijkt dat verzoeker in de periode 2008-2010 woonachtig was bij de referentiepersoon in Nederland. Zij betogen verder dat de referentiepersoon zich sinds 24 november 2016 in België vestigde en dat verzoeker op 8 december 2016 in België werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon, zodat zij dus samenleefden voorafgaand aan de aanvragen tot gezinshereniging. Hieruit concluderen verzoekers dat verzoeker dus deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, zowel in het land van herkomst, als bij hun gezamenlijk verblijf in Nederland en in België dat voorafging aan de aanvraag gezinshereniging. Verzoekers betogen na te hebben verwezen naar onder meer voormelde toelichting bij de invoering van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en het arrest Rahman, dat “*bovenstaande*” interpretatie en zienswijze van het begrip “*ten laste zijn*” en “*land van herkomst*” dienen te worden toegepast *in casu*. Zij maken, zo zetten zij verder uiteen, reeds 18 maanden deel uit van het gezin van de referentiepersoon in België en dus werd de afhankelijkheidsrelatie voldoende bewezen louter door dit feit van samenwonen voorafgaand aan de aanvragen gezinshereniging. Uit het administratief dossier zou blijken dat verzoeker reeds 9 jaar in de EU verblijft. Vereisen dat nog andere bewijzen moeten worden voorgelegd van hun behoefte is naar hun mening disproportioneel en kennelijk onredelijk. Verder betogen zij aangaande het “*ten laste*” zijn dat het leveren van een negatief bewijs zeer moeilijk is en verwijzen zij naar het arrest Reyes.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet betwisten dat zij slechts de documenten hebben voorgelegd die worden opgesomd in de bestreden beslissing. Zij geven bovendien aan dat zij de documenten waarop zij voormeld betoog steunen, hebben gevoegd bij eerdere aanvragen. Het komt echter verzoekers toe hun aanvraag met alle nodige documenten te stofferen zodat niet kan worden volstaan door te verwijzen naar “*eerdere aanvragen*” waarbij documenten zouden zijn gevoegd. Verzoekers gaan er op die manier immers aan voorbij dat de bewijslast inzake het aantonen van het ten laste zijn van de referentiepersoon of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon bij de aanvrager ligt. Het komt aan de gemachtigde van de staatssecretaris enkel toe om de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Het is niet de taak van de gemachtigde om leemtes in de bewijsvoering van verzoekers te gaan opvullen door te graven in eerdere aanvragen.

Daarnaast lijken verzoekers met hun verwijzing naar hun “*derde*” aanvraag en de periode van “*reeds 18 maanden*” deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in België en hun besluit hieruit dat de afhankelijkheidsrelatie voldoende werd bewezen louter door dit feit van samenwonen voorafgaand aan de aanvragen gezinshereniging, voorbij te gaan aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald “*(a)Is andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*”. Hieruit blijkt duidelijk dat de aanvrager in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het

gezin van de referentiepersoon. Het betoog aangaande de periode dat zij in België deel hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag, is dan ook niet dienstig.

In de mate dat verzoekers doelen op het bij de aanvraag van 10 juli 2017 voorgelegde attest van de Turkse lokale autoriteiten waarin deze verklaren dat de betrokkenen in de periode 1998 – 2003 beiden op hetzelfde adres in Diyarbakir woonden, merkt de Raad volledigheidshalve op dat uit de beslissing van 8 januari 2018 tot weigering van deze aanvraag blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met dit stuk en op omstandige wijze heeft toegelicht waarom dit stuk nog niet aantoot dat verzoeker in Turkije deel uitmaakte van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon. Hij wees er allereerst op dat zulks nog niet blijkt uit dit document, waar het ook kan zijn dat beiden als broers deel uitmaakten van het gezin van hun ouders. Er wordt gemotiveerd dat deze laatste situatie niet valt onder artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Daarenboven wordt er gesteld dat het de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst de aanvraag tot gezinshereniging direct voorafgaat. Hierbij wordt verwezen naar de doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van burgers van de Europese Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop dat de verzoeker reeds meerdere jaren in België verblijft, terwijl de referentiepersoon zich pas sinds 24 november 2016 in België heeft gevestigd komende van Nederland. Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris kan van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging dus geen sprake zijn. Evenmin kan volgens hem worden gesteld dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon dreigt te worden geschonden. Ook werd in deze beslissing rekening gehouden met de verklaringen op eer vanwege derden waaruit zou blijken dat verzoeker in de periode 2008-2010 woonachtig was bij de referentiepersoon in Nederland. De gemachtigde van de staatssecretaris was van mening dat het gesolliciteerd karakter van deze verklaringen niet kan worden uitgesloten en dat er geen overige documenten worden voorgelegd die de inhoud van de verklaringen kunnen staven, waardoor deze stukken niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging. Bij arrest met nummer 204 578 heeft de Raad op 29 mei 2018 het beroep tegen de betreffende beslissing van 8 januari 2018 verworpen zodat deze definitief is geworden.

Het betoog van verzoekers dat de vereiste dat zij nog andere bewijzen moeten voorleggen over hun behoeftigheid disproportioneel en kennelijk onredelijk is, kan dan ook niet worden gevolgd, evenmin als de loutere stelling dat, door het samenwonen met de referentiepersoon, verzoekers ten laste dienen te worden beschouwd of voldoende bewijzen hebben voorgelegd.

Waar verzoekers betogen dat de Dienst Vreemdelingenzaken eist dat minstens 6 maanden financiële steun moet worden bewezen, strijdig is met de mededeling van de Europese Commissie, concretiseren zijn niet waaruit deze eis zou blijken.

Verzoekers betwisten de overige motieven niet. Door middel van hun betoog geven verzoekers aan het niet eens te zijn, zonder de motieven evenwel te ontcrachten, te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Aldus maken verzoekers niet aannemelijk dat in de bestreden weigeringsbeslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat *“Uit het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15,12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

De Raad besluit dat door louter aan te geven het niet eens te zijn met de bestreden weigeringsbeslissingen, verzoekers geenszins de concrete motivering van de gemachtigde in de bestreden beslissingen aangaande de stukken weerlegt. In zoverre zij van de Raad een herbeoordeling van hun dossier beogen, kan worden verwezen naar de hoger uiteengezette annulatiebevoegdheid van de Raad, die hiertoe *in casu* niet bevoegd is. Op basis van de stukken kon de gemachtigde van de staatssecretaris terecht vaststellen dat niet op afdoende wijze is bewezen dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden om de betreffende machtiging te krijgen. De gemachtigde heeft hierbij enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Uit het voorgaande blijkt evenmin dat

verzoekers aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en *“van art. 47/1 Vw. in samenhang met een schending van de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie inzake het “ten laste zijn” wordt niet aangetoond.*

Artikel 8 van het EVRM waarvan verzoekers in het tweede middel de schending aanvoeren, luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Verzoekers dienen bijgevolg vooreerst het bestaan aan te tonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroepen, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdende met de omstandigheden van de zaak.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen zussen en broers, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekers dienaangaande aanbrengen, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen verwanten.

Verzoekers moeten dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met hun (schoon)broer aantonen, willen zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn*

2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.” (§ 32).”

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet beschouwt als “andere familieleden van een burger van de Unie”: “de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst “ten laste” te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit hogerstaande beoordeling is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissingen tot weigering van verblijf niet deugdelijk zouden zijn genomen.

Er werd dus niet aangetoond dat verzoekers reeds van voor hun aankomst in België “ten laste” waren van hun (schoon)broer of toen al deel uitmaakten van diens gezin. Verzoekers gaan eraan voorbij dat zij geen concrete elementen aanbrengen om een beschermenswaardige band met hun (schoon)broer aannemelijk te maken: de loutere samenwoning toont niet afdoende aan dat er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met hun (schoon)broer, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Voor het overige tonen verzoekers niet *in concreto* aan uit welke leden hun gezin en/of familie zou bestaan, naast de aanwezigheid van henzelf en hun kind tot wie de tweede bestreden beslissing eveneens wordt gericht. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoekers zich niet op deze bepaling kunnen beroepen en al evenmin kunnen voorhouden dat er geen afweging is gebeurd.

In de mate dat verzoekers met hun betoog een schending van hun privéleven wensen aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat zij niet op concrete wijze uiteenzetten waaruit hun privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit staven, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantonen. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zouden verzoekers met voornoemd betoog het bestaan van hun privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantonen dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Ten slotte wordt erop gewezen dat met de bestreden weigeringsbeslissingen aan verzoekers het verblijfsrecht met toepassing van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet werd geweigerd en dat de Raad van State er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op wees dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde

de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn. Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Beide middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het feit dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dienen te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN